Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin.Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B**

KOMISSION ASETUS (ETY) N:o 2220/85,

annettu 22 päivänä heinäkuuta 1985,

maataloustuotteiden vakuusjärjestelmän soveltamista koskevien yhteisten yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta

(EYVL L 205, 3.8.1985, s. 5)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Komission asetus (ETY) N:o 1181/87, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1987	L 113	31	30.4.1987
►**M2**	Komission asetus (ETY) N:o 3745/89, annettu 13 päivänä joulukuuta 1989	L 364	54	14.12.1989
►**M3**	Komission asetus (EY) N:o 3403/93, annettu 10 päivänä joulukuuta 1993	L 310	4	14.12.1993
►**M4**	Komission asetus (EY) N:o 1932/1999, annettu 9 päivänä syyskuuta 1999	L 240	11	10.9.1999
►**M5**	Komission asetus (EY) N:o 673/2004, annettu 13 päivänä huhtikuuta 2004	L 105	17	14.4.2004
►**M6**	Komission asetus (EY) N:o 1713/2006, annettu 20 päivänä marraskuuta 2006	L 321	11	21.11.2006
►**M7**	Komission asetus (EY) N:o 1913/2006, annettu 20 päivänä joulukuuta 2006	L 365	52	21.12.2006

Huom. Tämä konsolidoitu versio viittaa Euroopan laskentayksikköön ja/tai ecuun. Nämä viittaukset tulee ymmärtää 1 päivästä tammikuuta 1999 lähtien viittauksena euroon — neuvoston asetus (ETY) N:o 3308/80 (EYVL L 345, 20.12.1980, s. 1) ja neuvoston asetus (EY) N:o 1103/97 (EYVL L 162, 19.6.1997, s. 1).

▼B

KOMISSION ASETUS (ETY) N:o 2220/85,

annettu 22 päivänä heinäkuuta 1985,

maataloustuotteiden vakuusjärjestelmän soveltamista koskevien yhteisten yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 29 päivänä lokakuuta 1975 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2727/75 ([1]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1018/84 ([2]), ja erityisesti sen 7 artiklan 5 kohdan, 8 artiklan 4 kohdan, 12 artiklan 2 kohdan, 15 artiklan 3 ja 5 kohdan ja 16 artiklan 6 kohdan, ja maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä annettujen muiden asetusten vastaavat säännökset, sekä muiden yhteistä markkinajärjestelyä koskevien asetusten säännökset, joissa säädetään vakuudesta niiden soveltamiseksi käytännössä,

ottaa huomioon ananassäilykkeiden tuotantotukijärjestelmän käyttöön ottamisesta 14 päivänä maaliskuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 525/77 ([3]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1699/85 ([4]), ja erityisesti sen 8 artiklan,

ottaa huomioon maito- ja maitotuotealan yhteisvastuumaksusta ja markkinoiden laajentamiseen tarkoitetuista toimenpiteistä 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1079/77 ([5]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1302/85 ([6]), ja erityisesti sen 3 artiklan,

ottaa huomioon puuvillan tukijärjestelmän yleisistä säännöistä 27 päivänä heinäkuuta 1981 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2169/81 ([7]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1462/84 ([8]), ja erityisesti sen 5 artiklan 3 kohdan,

ottaa huomioon herneitä ja härkäpapuja koskevista erityistoimenpiteistä 18 päivänä toukokuuta 1982 annetun neuvoston asetuksen (ETY) 1431/82 ([9]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1485/85 ([10]), ja erityisesti sen 3 artiklan 5 kohdan,

ottaa huomioon maatalousalaa koskevista valuutan tasausmaksuista 11 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1677/85 ([11]), ja erityisesti sen 12 artiklan,

sekä katsoo, että

lukuisat yhteisön maatalousasetusten säännökset edellyttävät vakuuden antamista maksettavaksi lankeavan määrän maksamisen varmistamiseksi, jos velvoitetta ei ole noudatettu; saatu kokemus on kuitenkin osoittanut, että tätä vaatimusta tulkitaan käytännössä hyvin eri tavoin; epäoikeudenmukaisten kilpailuolosuhteiden välttämiseksi tämä vaatimus olisi sen vuoksi määriteltävä perusteellisemmin,

---

([1]) EYVL N:o L 281, 1.11.1975, s. 1
([2]) EYVL N:o L 107, 19.4.1984, s. 1
([3]) EYVL N:o L 73, 21.3.1977, s. 46
([4]) EYVL N:o L 163, 22.6.1985, s. 12
([5]) EYVL N:o L 131, 26.5.1977, s. 6
([6]) EYVL N:o L 137, 27.5.1985, s. 9
([7]) EYVL N:o L 211, 31.7.1981, s. 2
([8]) EYVL N:o L 142, 29.5.1984, s. 1
([9]) EYVL N:o L 162, 12.6.1982, s. 28
([10]) EYVL N:o L 151, 10.6.1985, s. 7
([11]) EYVL N:o L 164, 24.6.1985, s. 6

▼B

olisi erityisesti määriteltävä vakuuden muoto,

monissa yhteisön maatalousasetuksissa säädetään annetun vakuuden siirtymisestä, jos velvoitetta on rikottu, tekemättä eroa rikkomuksista ensisijaisista ja toissijaisista tai alempiasteisista vaatimuksista; oikeudenmukaisen käsittelyn vuoksi olisi tehtävä ero ensisijaisen vaatimuksen rikkomisen ja toissijaisen tai alempiasteisen vaatimuksen rikkomisen seurauksista; hyväksyttävissä tapauksissa olisi erityisesti säädettävä, että ainoastaan osa vakuudesta siirtyy, jos ensisijainen vaatimus on täytetty, mutta vaatimuksen täyttämiselle asetettu määräaika on lievästi ylitetty tai alempiasteista vaatimusta ei ole täytetty,

seurauksia velvoitteen laiminlyönnistä ei saa erotella sen perusteella, onko ennakkoa saatu vai ei; tämän vuoksi ennakoiden maksamisesta annettuihin vakuuksiin sovelletaan erityisiä sääntöjä,

vakuuden antamisesta vakuuden antajalle sekä toimivaltaisille viranomaisille aiheutuvat kulut saattavat olla kohtuuttomat siihen määrään nähden, jonka maksaminen varmistetaan antamalla vakuus, jos tämä määrä on tiettyä rajaa pienempi. Toimivaltaisilla viranomaisilla on siten oltava oikeus olla vaatimatta vakuutta tämän rajan alittavan määrän maksamisesta; lisäksi toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava oikeus olla vaatimatta vakuutta, jos velvoitteiden noudattamisesta vastaavan ominaisuuden vuoksi tämä vaatimus olisi turha,

toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava oikeus kieltää tai korvata tarjottu vakuus, jos ne eivät pidä sitä tyydyttävänä,

vakuutetun määrän vapauttamista varten tarvittavien todisteiden esittämiselle olisi asetettava määräaika, jollei tätä ole tehty muussa yhteydessä,

olisi määritettävä liittyen edustavaan kurssiin, jota käytetään muunnettaessa ecuina ilmaistu vakuutettu määrä kansalliseksi valuutaksi, laskentayksikön arvosta ja yhteisessä maatalouspolitiikassa käytettävästä muuntokurssista 11 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1676/85 ([1]) 5 artiklassa tarkoitettu tapaus,

olisi laadittava menettelystä, jota noudatetaan välittömästi kun vakuus on ilmoitettu siirtyneeksi,

komission on pystyttävä seuraamaan vakuuksia koskevien säännösten täytäntöönpanoa,

tässä asetuksessa vahvistetaan yleisesti kaikilla aloilla ja kaikkiin tuotteisiin sovellettavat säännöt, jollei yhteisön erityisessä sääntelyssä toisin säädetä; kullekin alalle laadittua erityistä sääntelyä sovelletaan edelleen, kunnes se kumotaan tai muutetaan, ja

([1]) EYVL N:o L 164, 24.6.1985, s. 1

▼B

tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat kyseisten hallintokomiteoiden lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

Asetuksen soveltamisala

▼M5

1 artikla

Tässä asetuksessa vahvistetaan joko jäljempänä lueteltujen asetusten tai täytäntöönpanoasetusten nojalla annettavia vakuuksia koskevat säännökset, jollei mainituissa asetuksissa toisin säädetä:

a) tiettyjen maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä annetut asetukset:

— neuvoston asetus N:o 136/66/ETY (rasvat) *1,

— neuvoston asetus (ETY) N:o 2358/71 (siemenet) *2,

— neuvoston asetus (ETY) N:o 2759/75 (sianliha) *3,

— neuvoston asetus (ETY) N:o 2771/75 (munat) *4,

— neuvoston asetus (ETY) N:o 2777/75 (siipikarjanliha) *5,

— neuvoston asetus (ETY) N:o 1766/92 (viljat) *6,

— neuvoston asetus (ETY) N:o 2075/92 (raakatupakka) *7,

— neuvoston asetus (EY) N:o 3072/95 (riisi) *8,

— neuvoston asetus (EY) N:o 603/95 (kuivarehut) *9,

— neuvoston asetus (EY) N:o 2200/96 (hedelmät ja vihannekset) *10,

— neuvoston asetus (EY) N:o 2201/96 (hedelmä- ja vihannesjalosteet) *11,

*1 EYVL 172, 30.9.1966, s. 3025/66.
*2 EYVL L 246, 5.11.1971, s. 1.
*3 EYVL L 282, 1.11.1975, s. 1.
*4 EYVL L 282, 1.11.1975, s. 49.
*5 EYVL L 282, 1.11.1975, s. 77.
*6 EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21.
*7 EYVL L 215, 30.7.1992, s. 70.
*8 EYVL L 329, 30.12.1995, s. 18.
*9 EYVL L 63, 21.3.1995, s. 7.
*10 EYVL L 297, 21.11.1996, s. 1.
*11 EYVL L 297, 21.11.1996, s. 29.

▼**M5**

— neuvoston asetus (EY) N:o 1254/1999 (naudanliha) *12,

— neuvoston asetus (EY) N:o 1255/1999 (maito ja maitotuotteet) *13,

— neuvoston asetus (EY) N:o 1493/1999 (viini) *14,

— neuvoston asetus (EY) N:o 104/2000 (kalastus- ja vesiviljelytuotteet) *15,

— neuvoston asetus (EY) N:o 1673/2000 (pellava ja hamppu) *16,

— neuvoston asetus (EY) N:o 1260/2001 (sokeri) *17,

— neuvoston asetus (EY) N:o 2529/2001 (lampaan- ja vuohenliha) *18,

— neuvoston asetus (EY) N:o 670/2003 (maatalousperäinen etyylialkoholi) *19,

b) neuvoston asetus (EY) N:o 1782/2003 (suoran tuen järjestelmät) *20;

c) neuvoston asetus (EY) N:o 1051/2001 (puuvillan tukijärjestelmä) *21;

d) neuvoston asetus (EY) N:o 1251/1999 (tukijärjestelmä tiettyjen peltokasvien viljelijöille) *22;

e) neuvoston asetus (EY) N:o 2202/96 (tiettyjen sitrushedelmien tuottajien tukijärjestelmä) *23;

f) neuvoston asetus (EY) N:o 3448/93 (tiettyihin maataloustuotteiden valmistuksessa tuotettuihin tavaroihin sovellettavasta kauppajärjestelmästä) *24.

*12 EYVL L 160, 26.6.1999, s. 21.
*13 EYVL L 160, 26.6.1999, s. 48.
*14 EYVL L 179, 14.7.1999, s. 1.
*15 EYVL L 17, 21.1.2000, s. 22.
*16 EYVL L 193, 29.7.2000, s. 16.
*17 EYVL L 178, 30.6.2001, s. 1.
*18 EYVL L 341, 22.12.2001, s. 3.
*19 EYVL L 97, 15.4.2003, s. 6.
*20 EYVL L 270, 21.10.2003, s. 1.
*21 EYVL L 148, 1.6.2001, s. 3.
*22 EYVL L 160, 26.6.1999, s. 1.
*23 EYVL L 297, 21.11.1996, s. 49.
*24 EYVL L 318, 20.12.1993, s. 18.

▼M4

2 artikla

Tätä asetusta ei sovelleta neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2913/92 ([1]) tarkoitettujen tuonti- tai vientitullien maksamisen varmistamiseksi annettuihin vakuuksiin.

▼B

3 artikla

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

a) ”vakuudella” takuuta määrän maksamisesta tai siirtymisestä toimivaltaiselle viranomaiselle, jos määritettyä velvoitetta ei ole täytetty;

   Tätä asetusta sovelletaan kaikissa tapauksissa, joissa 1 artiklassa tarkoitetuissa asetuksissa säädetään tätä määritelmää vastaavasta vakuudesta, käytetään ilmaisua ”vakuus” tai ei.

b) ”kokonaisvaltaisella vakuudella”, toimivaltaiselle viranomaiselle annettua vakuutta useamman velvoitteen noudattamisesta;

c) ”velvoitteella” asetuksella annettua vaatimusta tai useita vaatimuksia toimen suorittamisesta tai suorittamatta jättämisestä;

d) ”toimivaltaisella viranomaisella” joko viranomaista, joka on toimivaltainen vastaanottamaan vakuuden tai viranomaista, joka on toimivaltainen päättämään vakuuden vapauttamisesta tai siirtymisestä ottaen huomioon sovellettavan sääntelyn.

II OSASTO

Vakuutta koskevat vaatimukset

4 artikla

Vakuuden on annettava henkilö, joka vastaa määrän maksamisesta tai se on annettava tämän henkilön lukuun, jos velvoitetta ei ole täytetty.

5 artikla

1. Toimivaltainen viranomainen voi olla vaatimatta vakuuden antamista, jos vakuutettu määrä on pienempi kuin ►M4 500 euroa ◄.

2. Jos 1 kohtaa sovelletaan, asianosaisen on sitouduttava kirjallisesti maksamaan sitä määrää vastaava määrä, joka tältä olisi vaadittu, jos tämä olisi antanut vakuuden ja jos vakuus olisi sittemmin ilmoitettu kokonaan tai osittain siirtyneeksi.

▼M4

_____

▼B

6 artikla

Toimivaltainen viranomainen voi olla vaatimatta vakuutta, jos velvoitteiden noudattamisesta vastaava on:

a) julkinen elin, joka harjoittaa julkisen viranomaisen toimintaa;

b) yksityinen elin, joka harjoittaa julkisen viranomaisen toimintaa valtion valvonnan alaisena.

▼M3

_____

([1]) EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1.

▼B

III OSASTO

Vakuusmuodot

8 artikla

1. Vakuus voidaan antaa:

a) käteistalletuksena siten kuin 13 ja 14 artiklassa on määritelty ja/tai

b) takauksena siten kuin 16 artiklan 1 kohdassa on määritelty.

2. Toimivaltainen viranomainen voi sallia vakuuden antamisen:

a) kiinnityksenä

ja/tai

b) pankkitalletuksena

ja/tai

c) maksettaviksi erääntyvinä velkasaatavina julkiselta elimeltä tai rahastolta ja sillä edellytyksellä, että niiden etusijalla ei ole muita saatavia

ja/tai

d) kyseisessä jäsenvaltiossa siirrettävinä arvopapereina sillä edellytyksellä, että ne ovat valtion liikkeelle laskemia ja takaamia

ja/tai

e) kiinnitysluottoyhdistysten liikkeelle laskemina maksusitoumuksina, jotka on pörssinoteerattu ja joita myydään avoimilla markkinoilla sillä edellytyksellä, että niiden riskiluokitus on sama kuin valtion maksusitoumusten riskiluokitus.

3. Toimivaltaiset viranomaiset voivat asettaa 2 kohdassa tarkoitetun vakuuden hyväksymiselle lisäehtoja.

9 artikla

Toimivaltaisen viranomaisen on kieltäydyttävä hyväksymästä tai vaadittava korvaamaan tarjottu vakuus, jota se pitää soveltumattomana tai riittämättömänä tai joka ei kata riittävän pitkää ajanjaksoa.

10 artikla

1. a) Edellä 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisen kiinnitetyn omaisuuden tai 8 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa tarkoitettujen arvopapereiden ja maksusitoumusten realisointiarvon on oltava vakuuden antamispäivänä vähintään 115 prosenttia vaaditun vakuuden arvosta.

b) Arvopapereiden ja maksusitoumusten realisointiarvo lasketaan viimeisimmän käytettävissä olevan kurssin perusteella.

c) Toimivaltainen viranomainen voi hyväksyä 8 artiklan 2 kohdan a, d ja e alakohdassa tarkoitetun vakuuden kaltaisen vakuuden ainoastaan jos tätä vakuutta tarjoava osapuoli sitoutuu kirjallisesti joko antamaan täydentävän vakuuden tai korvaamaan alkuperäisen vakuuden, jos omaisuuden, arvopapereiden tai maksusitoumusten realisointiarvo on ollut kolmen kuukauden ajan pienempi kuin 105 prosenttia vaaditun vakuuden arvosta. Kirjallinen sitoutuminen ei ole välttämätöntä, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään. Toimivaltaisen viranomaisen on tarkastettava säännöllisesti omaisuuden, arvopaperien ja maksusitoumusten arvo.

▼B

2. a) Toimivaltaisen viranomaisen on vahvistettava ottaen huomioon realisointikustannukset, 8 artiklan 2 kohdan a, d ja e alakohdassa tarkoitetun vakuuden realisointiarvo.

b) Vakuuden antajan on toimitettava toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä todisteet realisointiarvosta.

11 artikla

1. Vakuus voidaan korvata toisella vakuudella.

Korvaamisen edellytyksenä on kuitenkin toimivaltaisen viranomaisen suostumus seuraavissa tapauksissa:

a) jos vakuus on maksettu, mutta sitä ei ole vielä muutettu rahaksi

tai

b) jos korvaava vakuus on jokin 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista vakuusmuodoista.

2. Kokonaisvaltainen vakuus voidaan korvata toisella kokonaisvaltaisella vakuudella sillä edellytyksellä, että uusi kokonaisvaltainen vakuus kattaa vähintään kyseisenä ajankohtana yhden tai useamman velvoitteen noudattamisen varmistamiseksi annetun alkuperäisen vakuuden osan.

▼M7

12 artikla

1. Kaikki 1 artiklassa tarkoitetut vakuudet asetetaan euroina.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, kun vakuus hyväksytään euroalueen ulkopuolisessa jäsenvaltiossa kansallisessa valuutassa, vakuuden määrä euroina muunnetaan täksi valuutaksi komission asetuksen (EY) N:o 1913/2006 ([1]) 10 artiklan mukaisesti. Vakuutta vastaavat sitoumusmäärärahat ja määrä, joka mahdollisesti pidätetään väärinkäytöksen tai laiminlyönnin vuoksi, säilyvät euromääräisinä.

▼B

13 artikla

Jos käteistalletus suoritetaan pankkisiirtona, se voidaan katsoa vakuudeksi vasta kun toimivaltainen viranomainen on varmistunut määrän saamisesta käyttöönsä.

14 artikla

1. Shekki, jonka maksamisen sen jäsenvaltion tätä tehtävää varten hoitamaan hyväksymä rahoituslaitos on taannut, jonka toimivaltainen viranomainen on kyseessä, katsotaan käteistalletukseksi. Toimivaltainen viranomainen on velvollinen esittämään shekin maksettavaksi vasta kun takuuaika päättyy.

2. Muu kuin 1 kohdassa tarkoitettu shekki kelpaa vakuudeksi ainoastaan, jos toimivaltainen viranomainen varmistuu sen määrän saamisesta käyttöönsä.

3. Rahalaitoksen vaatimat kulut lankeavat vakuuden antajan maksettaviksi.

15 artikla

Korkoa ei makseta käteistalletuksena maksetun vakuuden antajalle.

([1]) EUVL L 365, 21.12.2006, s. 52.

▼B

16 artikla

1. Takaajan asuinpaikan tai sijoittautumispaikan on oltava yhteisössä ja jollei perustamissopimuksen palvelujen vapaata tarjoamista koskevista määräyksistä muuta johdu, sen jäsenvaltion, jossa vakuus annetaan, toimivaltaisen viranomaisen hyväksymä. Takaajan on sitouduttava toimittamalla kirjallinen vakuus.

2. Kirjallisessa vakuudessa on vähintään:

a) määritettävä tarkasti velvoite, tai jos on kyse kokonaisvaltaisesta vakuudesta, velvoitteen tai velvoitteiden muodot, joiden noudattaminen taataan maksamalla rahasumma;

b) ilmoitettava enimmäismäärä, johon takaaja sitoutuu;

c) määriteltävä tarkasti takaajan sitoutuminen yhdessä ja yhteisvastuullisesti velvoitteen noudattamisesta vastaavan henkilön kanssa maksamaan saatava summa 30 päivän kuluessa toimivaltaisen viranomaisen vaatimuksesta ja vakuuden rajoissa, jos vakuus siirtyy.

3. Toimivaltainen viranomainen voi hyväksyä takaajan toimittaman kirjallisen telekopion kirjalliseksi vakuudeksi. Tällöin sen on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet telekopion alkuperän varmistamiseksi.

4. Jos kirjallinen kokonaisvaltainen vakuus on jo toimitettu, toimivaltaisen viranomaisen on määritettävä noudatettava menettely, jotta tämän kokonaisvaltaisen vakuuden osa tai se kokonaisuudessaan liitetään erityiseen velvoitteeseen.

17 artikla

Kun kokonaisvaltainen vakuus liitetään erityiseen velvoitteeseen, käytettävissä oleva jäljelle jäävä määrä on saatettava ajan tasalle.

IV OSASTO

Ennakot

18 artikla

Tämän osaston säännöksiä:

— sovelletaan kaikkiin tapauksiin, joissa erityisessä sääntelyssä säädetään, että määrä voidaan maksaa ennen kuin velvoite on täytetty.

▼M6

_____

▼B

19 artikla

1. Vakuus vapautetaan jos:

a) oikeus ennakkomäärän saamiseen on vahvistettu

tai jos

b) ennakko on maksettu takaisin ja korotettu yhteisön erityisessä sääntelyssä säädetyllä prosentilla.

▼M1

2. Kun ennakkomäärän saamista koskevan oikeuden todistamiselle asetettu määräaika ylitetään ilman, että oikeudesta on esitetty todiste, toimivaltaisen viranomaisen on välittömästi sovellettava 29 artiklassa säädettyä menettelyä.

Määräaikaa voidaan pidentää ylivoimaisen esteen sattuessa.

▼M1

Jos yhteisön lainsäädännössä niin säädetään, tämä todiste voidaan kuitenkin esittää vielä tämän määräpäivän jälkeen vakuuden osittaista palauttamista vastaan.

▼B

3. Jos yhteisön lainsäädännön ylivoimaista estettä koskevissa säännöksissä säädetään, että takaisinmaksu rajoittuu ennakkomäärään, sovelletaan seuraavia lisäehtoja:

a) ylivoimaisen esteen muodostavista olosuhteista on tiedotettava toimivaltaiselle viranomaiselle 30 päivän kuluessa päivästä, jona asianosainen on saanut tietoonsa olosuhteet, joiden perusteella voidaan todeta, että kyseessä on ylivoimainen este;

b) asianosaisen on maksettava ennakko tai sen osa takaisin 30 päivän kuluessa päivästä, jona toimivaltainen viranomainen on esittänyt takaisinmaksuvaatimuksen.

Jos a ja b alakohdissa tarkoitettuja edellytyksiä ei täytetä, takaisinmaksua koskevat ehdot ovat samat kuin, jos ylivoimaista estettä ei olisi ollut.

V OSASTO

Vapautetut vakuudet, muut kuin IV osastossa tarkoitetut siirtyneet vakuudet

20 artikla

1. Velvoitteeseen voi sisältyä ensisijaisia, toissijaisia tai alempiasteisia vaatimuksia.

2. Ensisijaisena vaatimuksena on kussakin asetuksessa asetettujen tavoitteiden toteuttamiseksi teon suorittaminen tai suorittamatta jättäminen.

3. Toissijaisena vaatimuksena on ensisijaisen vaatimuksen täyttämiselle asetetun määräajan noudattaminen.

4. Alempiasteinen vaatimus on muu asetuksessa säädetty vaatimus.

5. Tämän osaston säännöksiä ei sovelleta, jos yhteisön erityisessä sääntelyssä ei ole määritetty ensisijaista vaatimusta tai ensisijaisia vaatimuksia.

▼M1

6. Tässä osastossa tarkoitetaan ”vakuutetun määrän kyseisellä osalla” vakuutetun määrän osaa, jota vastaavaa määrää koskevaa vaatimusta ei ole noudatettu.

▼B

21 artikla

Kun tätä tarkoitusta varten säädetty todiste kaikkien ensisijaisten, toissijaisten tai alempiasteisten vaatimusten täyttämisestä on esitetty, vakuus vapautetaan.

22 artikla

▼M1

1. Vakuus menetetään kokonaan sen määrän osalta, jota vastaavaa ensisijaista vaatimusta ei ole noudatettu, jollei noudattaminen ole ylivoimaisen esteen vuoksi mahdotonta.

2. Ensisijainen vaatimus katsotaan laiminlyödyksi, jos sitä koskevaa todistetta ei ole esitetty sen esittämiselle asetetussa määräajassa, jollei tämän todisteen esittäminen määräajassa ole ylivoimaisen esteen vuoksi

▼M1

mahdotonta. Jäljempänä 29 artiklassa säädettyä menettelyä menetettävän määrän perimiseksi on noudatettava välittömästi.

▼B

3. Jos todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta esitetään 18 kuukauden kuluessa 2 kohdassa säädetystä määräajasta, 85 prosenttia siirtyneestä määrästä maksetaan takaisin.

Jos todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta esitetään 18 kuukauden kuluessa 2 kohdassa säädetystä määräajasta ja jos siihen liittyvää toissijaista vaatimusta ei ole täytetty, takaisin maksettava määrä on samansuuruinen kuin määrä, joka olisi vapautettu sovellettaessa 23 artiklan 2 kohtaa, vähennettynä 15 prosentilla kyseisen osan vakuutetusta määrästä.

4. Siirtynyttä määrää ei makseta takaisin, jos todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta esitetään 3 kohdassa tarkoitetun 18 kuukauden määräajan päättymisen jälkeen ►M1 jollei tämän todisteen esittäminen määräajassa ole ylivoimaisen esteen vuoksi mahdotonta. ◄

23 artikla

1. Jos tähän tarkoitukseen asetetussa määräajassa esitetään todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta ja jos toissijaista vaatimusta ei ole täytetty, osa vakuudesta vapautetaan ja jäljelle jäänyt määrä siirtyy. Jäljempänä 29 artiklassa säädettyä menettelyä määrän perimiseksi on noudatettava välittömästi.

2. Vakuuden osuus, joka vapautetaan, on samansuuruinen kuin vakuus, joka kattaa kyseisen osan vakuutetusta määrästä ja josta vähennetään:

a) 15 prosenttia;

b) — 10 prosenttia määrästä, joka jää jäljelle kun siitä on vähennetty 15 prosenttia päivää kohti:

  — jos enintään 40 päivän pituinen tai sitä lyhyempi määräaika on ylitetty,

  — jos vähintään 40 päivän pituista tai sitä lyhyempää määräaikaa ei ole noudatettu,

— viisi prosenttia määrästä, joka jää jäljelle kun siitä on vähennetty 15 prosenttia päivää kohti:

  — jos enintään 41-80 päivän pituinen määräaika on ylitetty,

  — jos vähintään 41-80 päivän pituista määräaikaa ei ole noudatettu,

— kaksi prosenttia määrästä, joka jää jäljelle, kun siitä on vähennetty 15 prosenttia päivää kohti:

  — jos enintään 81 päivän pituinen tai sitä pidempi määräaika on ylitetty,

  — jos vähintään 81 päivän pituista tai sitä pidempää määräaikaa ei ole noudatettu.

3. Tämän artiklan säännöksiä ei noudateta vienti-, tuonti- tai ennakkovahvistustodistuksia koskeviin määräaikoihin, eikä tuonti- ja vientimaksujen ja tarjouskilpailulla vientitukien vahvistamista koskeviin määräaikoihin.

▼B

24 artikla

▼M1

1. Yhden tai useamman alempiasteisen vaatimuksen laiminlyömisen vuoksi 15 prosenttia vakuutetun määrän kyseisestä osasta menetetään, jollei noudattaminen ole ylivoimaisen esteen vuoksi mahdotonta.

▼B

2. Jäljempänä 29 artiklassa säädettyä menettelyä siirretyn määrän perimiseksi on noudatettava välittömästi.

3. Tätä artiklaa ei sovelleta sovellettaessa 22 artiklan 3 kohtaa.

▼M1

25 artikla

Jos esitetään todiste kaikkien ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta, mutta jos samalla toissijaista ja alempiasteista vaatimusta ei ole noudatettu, 23 ja 24 artiklaa sovelletaan ja menetetty kokonaismäärä on samansuuruinen kuin 23 artiklaa soveltamalla saatu määrä, korotettuna 15 prosentilla vakuutetun määrän kyseisestä osasta.

▼B

26 artikla

Siirtyneen määrän kokonaismäärä ei saa olla suurempi kuin 100 prosenttia vakuutetun määrän kyseisestä osasta.

▼M1

VI OSASTO

Yleisiä säännöksiä

▼B

27 artikla

1. Vakuus vapautetaan pyynnöstä osittain, jos tuotteen määrän osaa koskeva, tätä tarkoitusta varten säädetty todiste esitetään, sillä edellytyksellä, että tämä osa ei ole pienempi kuin asetuksessa, jossa vakuus vaaditaan, määritetty vähimmäismäärä.

Kun yhteisön erityisessä sääntelyssä ei säädetä vähimmäismäärästä, toimivaltainen viranomainen voi rajata vakuuden vapautettujen osien lukumäärän ja vahvistaa vähimmäismäärän kaikille tämänkaltaisille vapautuksille.

2. Ennen vakuuden tai sen osan vapauttamista toimivaltainen viranomainen voi vaatia kirjallisen vapauttamispyynnön toimittamista.

3. Jos vakuus kattaa 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti enemmän kuin 100 prosenttia vakuutettavasta määrästä, 100 prosentin ylittävä määrä vapautetaan, kun jäljelle jäänyt määrä vapautetaan tai siirtyy lopullisesti.

28 artikla

1. Jos vakuuden vapauttamiseksi tarvittavien todisteiden esittämiselle ei ole asetettu määräaikaa, määräaika on:

a) 12 kuukautta ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamiselle asetetusta määräajasta

tai

b) jos tällaista määräaikaa ei ole asetettu, 12 kuukautta siitä päivästä, jona ensisijainen vaatimus tai ensisijaiset vaatimukset on noudatettu.

▼B

2. Edellä 1 kohdassa säädetty määräaika ei voi olla enemmän kuin kolme vuotta siitä, kun vakuus on liitetty tiettyyn velvoitteeseen, lukuun ottamatta ylivoimaista estettä.

▼M1

—————

▼M3

29 artikla

1. Jos toimivaltaisen viranomaisen tietoon tulee seikkoja, jotka aiheuttavat vakuuden menetyksen kokonaan tai osittain, sen on viipymättä vaadittava asianomaiselta pidätetyn määrän maksamista enintään 30 päivän kuluessa vaatimuksen esittämispäivästä.

Jos maksua ei ole suoritettu määrätyssä määräajassa, toimivaltaisen viranomaisen:

a) on perittävä viipymättä ja lopullisesti 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu vakuus;

b) on vaadittava viipymättä, että 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu takaaja suorittaa maksun 30 päivän kuluessa vaatimuksen esittämispäivästä;

c) on toteutettava viipymättä tarvittavat toimenpiteet, jotta:

   i) 8 artiklan 2 kohdan a, c, d ja e alakohdassa tarkoitetut vakuudet muunnetaan sen käytettäväksi olevaksi käteiseksi;

   ii) 8 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetut pankkitalletukset olisivat sen käytettävissä.

Toimivaltainen viranomainen voi välittömästi ja lopullisesti periä 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun vakuuden kysymättä sitä etukäteen asianomaiselta.

2. Viranomainen voi luopua vähemmän kuin ►M4 60 euron ◄ menetyksestä edellyttäen, että kansallisessa laissa, asetuksessa tai hallinnollisessa määräyksessä on säädetty vastaaviin tapauksiin sovellettavista samanlaisista säännöistä.

3. Kun vakuuden menettämisestä on tehty päätös, jota kansallisen lainsäädännön mukaisen valituksen vuoksi lykätään, asianomaisen on maksettava tosiasiallisesti menetetyn summan korot 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun maksuvaatimuksen esittämispäivää seuraavan 30 päivän kuluttua alkavan ja tosiasiallisesti menetetyn määrän maksupäivää edeltävänä päivänä päättyvältä jaksolta, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta 1 kohdan soveltamista.

▼M4

Kun asianomaista osapuolta pyydetään muutoksenhaun tuloksen perusteella maksamaan menetetty määrä 30 päivän kuluessa, jäsenvaltio voi korkojen laskentaa varten katsoa, että maksu suoritetaan kyseisen pyynnön esittämispäivää seuraavana 20. päivänä.

▼M3

Sovellettava korkokanta lasketaan kansallisen lainsäädännön mukaisesti, mutta se ei voi olla pienempi kuin kansallisten suoritusten hyvityksiin sovellettava korkokanta.

Maksamisesta vastaavat viranomaisten on vähennettävä maksetut korot Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) menoista neuvoston asetuksen (ETY) N:o 352/78 ([1]) mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat määräajoin hakea lisävakuutta sovellettavan koron huomioon ottaen.

Kun vakuus on menetetty, sen määrä hyvitetty EMOTR:lle ja kun menetetty määrä kansallisessa lainsäädännössä säädetyn kannan mukaisesti

([1]) EYVL N:o L 50, 22.2.1978, s. 1

▼M3

laskettuine korkoineen on muutoksenhaun vuoksi korvattava kokonaan tai osittain, EMOTR vastaa menetyksen korvaamisesta, ellei se ole jäsenvaltioiden hallinnon tai toimielinten laiminlyönnistä tai vakavasta virheestä johtuva.

▼B

30 artikla

Komissio voi asetuksen N:o 136/66/ETY 38 artiklassa ja muiden yhteisestä markkinajärjestelystä annettujen asetusten vastaavissa artikloissa säädettyä menettelyä noudattaen myöntää poikkeuksia edellä oleviin säännöksiin.

VII OSASTO

▼M4

Tiedot

31 artikla

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että komission käytettävissä on kunkin varainhoitovuoden osalta tiedot menetettyjen vakuuksien kokonaismääristä ja kokonaissummista, riippumatta 29 artiklassa tarkoitetun menettelyn vaiheesta, ja eriteltävä ne, jotka otetaan kansallisiin talousarvioihin ja ne, jotka otetaan yhteisön talousarvioon.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut tiedot on koottava jokaisen yhteisön säännöksen, jossa säädetään vakuudesta, ja kaikkien yli 1 000 euron suuruisten menettelyjen vakuuksien osalta.

3. Tiedoista on käytävä ilmi summat, jotka asianomainen on maksanut suoraan sekä summat, jotka on saatu kun vakuus on muutettu rahaksi.

32 artikla

Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että komission käytettävissä on seuraavat tiedot:

a) takaajaksi hyväksyttävät laitokset sekä tähän liittyvät edellytykset,

b) edellä 8 artiklan 2 kohdan nojalla hyväksyttävät vakuusmuodot sekä tähän liittyvät edellytykset.

▼B

33 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1986.

Sitä sovelletaan tästä päivästä annettuihin vakuuksiin sekä kokonaisvaltaisiin vakuuksiin, jotka annetaan tästä päivästä yhden tai useamman erityisen velvoitteen noudattamisen varmistamiseksi.

Asianosaisen pyynnöstä sitä sovelletaan ennen tätä päivää annettuihin vakuuksiin, joita ei ole vielä vapautettu eikä siirretty.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.